

VILÁG PROLETÁRJAI, EGYESÜLJETEK!

V. (XXI.) ÉVFOLYAM, 27. SZÁM 2010. JÚLIUS 9.

200 FORINT

A Szabadság

A MAGYAR KOMMUNISTA MUNKÁSPÁRT LAPJA

www.aszabadsag.hu

www.munkaspart.hu

1082 Budapest, Baross utca 61.; Telefon: 06(30)3071166

KÖVESSÜK A GÖRÖG PÉLDÁT!

A KIZSÁKMÁNYOLÁS NEM ISMER HATÁROKAT:
A DOLGOZÓK ÉRDEKE MINDENÜTT AZONOS

BALSZEMMEL

Thürmer Gyula

MI A BAL SZEMÜNKKEL NÉZÜNK A VILÁGRA. ÍGY SOK MINDENT ÉSZREVESZÜNK, AMIT CSAK A JOBB SZEMÜNKKEL NEM LÁTNÁNK. MÁSKÉNT IS LÁTJUK A VILÁGOT, MONDJUK ÚGY, BALSZEMMEL. EZUTÁN MINDEN SZÁMUNKBAN ELMONDJUK, MIKÉNT IS LÁTJUK AZ ÉPPE ESEDÉKES ESEMÉNYEKET A SAJÁT POLITIKAI ÉRTÉKÍTÉLETÜNK ALAPJÁN, BALSZEMMEL.

VÖRÖS ZÁSZLÓ

Pártunk egyik nagyon lelkes tagja, Dudás György keresett fel minap. Nem akármilyen tagunk ő. Olvasottsága, elméleti képzettsége sokakkal vetekszik, illetve, dehogyan vetekszik, egyszerűen többet tud a marxizmus-leninizizmusról, mint sokan mások. Rengeteg marxista könyvet olvasott el életében, és mindmáig hasznosítja a bennük rejlő tudást. Dudás elvtárs egy zászlót hozott. Vörös a színe, rajta sarló és kalapács, és egy ötágú csillag. Nem a mi zászlónk, de minden elemét a magunkénak valljuk. A zászló szovjet, lehetne akár kínai is, de nem ez a légyeg. A vörös a mi színünk is. A sarló és a kalapács is a miénk, a csillag is, kié is lehetne másé? Ma ez a zászló nem kell senkinek sem. Teher. Nekünk kell, mi meg fogjuk őrizni!

ERŐS PAPRIKA

Az Internet tényleg csodákra képes. A televízióban sehol sem lehetett hallani előzetesen a Kádár-ünnepségről, mégis sokan eljöttek, vagy írtak, ami semmivel sem kisebb teljesítmény. Örömmel láttam egy fiatal párt, akikkel váltottam már pár levelet az Interneten, de kapcsolatunk, mint kiderült, ennél mélyebb. A kerületi látogatásaim során az egyik budapesti piacon mindig veszek erős paprika-krémet. Magyar termék, jó erős, ez kell nekünk! Nos, most már azt is tudom, hogy ezt a kedves fiatal pár gyártja. Ebben, persze, semmilyen ideológiai kötődés nincs, bár az erős paprika vitathatatlanul

vörös. De lehet, hogy – ahogy Humphrey Bogart mondja a Casablancában – „ez egy csodálatos barátság kezdete”.

3 177 138 790 FORINT

Nincs ennyi pénz, illetve nem szabadna lennie. Ennyit fizetnek a múlt heti ötösért. Jó, nem tagadom, én is bedobtam a szelvényt, mert hátha. De ezúttal sem. Tájékoztatom kedves barátaimat, hogy az ötöst ismételtelen nem én nyertem meg. A négyes sem lett volna rossz, bár az csak másfél milliót fizet. A lottó szerencsejáték, nem kötelező játszani, de azért tudnunk kell, hogy tulajdonképpen mindenki játssza. Ha pedig társadalmi ügy, helyes-e „a győztes mindent visz” elv? Helyes-e, tisztességes-e milliárdokat kifizetni egy valakinek, és figyelmen kívül hagyni másokat? Szerintem nem! Jobb lenne, ha egyenlőbben osztanák el a pénzt, most pedig eleve felét odaadnák az árvízkárosultaknak. Ez lenne igazságos!

„LEGYEN BÉKE, SZABADSÁG ÉS EGYETÉRTÉS”

Semmiképpen nem azonosulok azzal, amit Gurcsány Ferenc ír az Interneten a kormány legutóbbi rendelete kapcsán, csupán szerényen megjegyzem: van érzéke a kormánynak a teátrális megoldásokhoz. A kormány úgy döntött, hogy a nemzeti együttműködésről szóló nyilatkozatot, amelyet a parlament elfogadott, ki kell függeszteni minden állami, katonai, meg ki tudja, milyen intézményben. Mi tagadás, újszerű. A katonai nem

lehet gond, mert nem maradt olyan sok, de államiból azért van egy pár. Az persze kérdés lehet, hogy pontosan hova is kell kirakni a nyilatkozatot. A Himnusz mellé? A Szózat mellé? Vagy fölülre? Ebben a bonyolult politikai helyzetben egyáltalán nem mindegy. Van itt egy merőben filozófiai kérdés is: mi jobb, most ki nyilatkoztatni, kockáztatva, hogy a valóság nem igazolja a feltételezést, vagy várni egy kicsit, amíg a valóság igazolja a feltételezést. Döntés kérdése, de talán az utóbbi jobb. Várjunk egy kicsit!

MEGYÜNK!

Vasárnap reggel a CBA előtt megállított egyik beszélgető partnerem, és közölte: megyünk! Az alkalomhoz illően fel is öltözött: rövidnadrág, bakancs, „magyarországos” trikó. Az illető, úgy egyébként rendes ember, időről-időre megállít, és elmondja, hogy miért kelene nekünk, kommunistáknak együttműködni velük. Az érveket nem írom le, mert könnyen hatálya alá esnék valamelyik frissen hozott Orbán-törvénynek. Szóval, ismerősöm is ott volt a Jobbik rendezvényén. Jó, ne kötekedjünk, nem a munkásokért tüntettek, nem is a 16 százalékos SZJA-ellen. Az ő gondjuk az, hogy pont egy éve betiltották őket. Most se volt szerencsésük. A rendőrség nem engedte, hogy az Erzsébet téren összegyűlt 200 gárdista kibontakozzon. Mindjárt elő is állítottak néhány tucat embert. Eltérően egyik-másik kormánypárti politikustól, én azt gondolom, hogy az utca is a politika színtere. Persze, nem mindegy, hogy miért megyünk oda. A Jobbik most saját ügyéért ment oda, ami neki érdekes, de a társadalomnak közömbös. Lehet, hogy holnap mi is az utcára megyünk, de az apropó biztos nem az lesz, hogy bíróság elé állították a Munkáspárt Elnökségét, hanem az, hogy bántották a magyar munkást, a magyar dolgozót.

Ez a különbség a Jobbik és a Munkáspárt között. Egyebek között.

EGYÜTT OTTHONAINKÉRT

Múlt pénteken, a Simó Endre vezette Magyar Szociális Fórum-Szociális Kerekasztal és körülötte helyet foglaló tizenöt szervezet tanácskozást tartott arról, hogy a lakhatási jog megalapozására otthonteremtési programot kell beindítani, különös tekintettel a szociális bérlakások építésére. A kezdeményezéshez csatlakozott a Munkáspárt is. A cél az, hogy leállítsák azoknak a kilakoltatását, akik jogszerűen birtokolják egyetlen otthonukat, és önhibájukon kívül váltak fizetésképtelenné, az állam pedig akadályozza meg, hogy elvegyék a fedelet azoknak a családoknak a feje fölül, amelyek elvesztették a munkájukat és a megélhetésüket.

Hét szervezet vezetője, Thürmer Gyula, a Magyar Kommunisták Munkáspártjának elnöke, Varga István, a Magyar Adófizetők Országos Szövetségének alelnöke, Dabasi Tamás,

a Társadalmi Szervezetek Szövetségének elnöke és Bögözi Győző, a Bér lakásukat Megvásárlók Országos Szövetségének főtákosára ünnepélyesen csatlakozott ahhoz a stratégiai együttműködési megállapodáshoz, amely arra irányul, hogy minden magyar állampolgár és hazánkban törvényesen letelepedett külföldi alanyi jogon fedélhez juthasson bérlémeny vagy tulajdon formájában.

Fogarasi Zsuzsanna, aki a Munkáspárt nevében felszólalt, kifejtette: „a Munkáspártnak nincsenek külön politikai ambíciói ebben a kérdésben. Nem azért veszünk részt e mozgalomban, hogy politikai támogatókat gyűjtsünk. Azért vagyunk itt, mert százezrek küzdenek a lakhatás, az otthon megvédésének problémájával, és segítség nélkül százezrek fogják elveszíteni otthonukat. Részt veszünk a

mozgalomban, mert a lakásprobléma bennünket személy szerint is érint, vagy érinthet a jövőben. Egyetértünk azzal, hogy a lakáshoz való jogot az Alkotmányban szükséges rögzíteni. Egyetértünk azzal, hogy ezért sokat kell tenni, a civil társadalom, az érintett százezrek hangjának közvetítésével befolyásolni kell az új Alkotmány előkészítését”.

Sajnálatos módon a kormány elutasította a Szociális Kerekasztal arra irányuló kezdeményezését, hogy Magyarországon iktassák alkotmányba a lakhatáshoz való jogot. A Nemzeti Erőforrás Minisztériumától az a válasz érkezett a Magyar Szociális Fórum címére, hogy „a lakhatási jog alkotmányba illesztése nem képezi a kormányprogram részét”.

Kár, hogy ilyen választ adtak, de a harcot annál inkább folytatni kell. ■

Konkrét emberek, konkrét munka!

Sokféle lehetőség kínálkozik a Munkáspárt számára, de ezeket ki kell használni.

Konkrét embereknek, konkrét munkával. Az otthonok megvédése társadalmi probléma, de nem haladunk előre, ha a feladatokat konkrét emberek nem vállalják magukra.

A Munkáspártban Kovács István az, aki ehhez a nevet adja, aki küzd helyettünk is. István maga is érintett, bármikor elvehetik a lakását, de ennél többről van szó. Nem szeretné, ha másokét vennék el. Ezért ő a Munkáspárt arca az otthonvédő mozgalomban. De egyedül ő kevés. Kell mindenki segítsége, s akkor talán...

Fényképek a forradalom hazájáról

Az 5. Ménes-patak menti Nemzetközi Fotóművészeti Fesztiválon vettek részt a múlt héten a Munkáspárt országos és megyei vezetői, köztük Szabó Lászlóné megyei elnök, Frankfurter Zsuzsanna doktornő, és természetesen Thürmer Gyula. A fesztiválra meghívják minden évben egy vendég országot, így ebben az évben Venezuela fotóművészeinek munkáját élvezhette a közönség. A megnyitón részt vett Adriba Gottberg, a budapesti venezuelai nagykövetség ügyvivője is.

KITÜNTETETT MUNKÁSPÁRTI JÁTÉKVEZETŐ: GRATULÁLUNK, NAGY SÁNDOR!

„Ha esetleg veszít az ember, hát veszít. Nem lehet mindig nyerni. De mindig jön egy másik verseny, amit meg lehet nyerni, és meg is kell!” (Kimi Raikkönen)

A Pest Megyei Labdarúgó Szövetség elnöksége a váci körzetben játékvezetőként, valamint a Szobi SC-nél sportvezetőként kifejtett több évtizedes tevékenységéért „PEST MEGYE LABDARÚGÁSÁÉRT” érdeméremmel tüntette ki Nagy Sándor játékvezetőt.

A kitüntetést Nemes Ferenc, a MLSZ jelenlegi elnöke adta át ünnepélyes keretek között a munkáspárti aktivistaként is közismert Nagy Sándornak, aki Szobon és Pest megyében egyaránt köztiszteletben álló, megbecsült ember.

Büszkék vagyunk elvtársunkra és barátunkra, aki mindig újult erővel veti magát a munkába.

Igazi sportember, méltósággal tud veszíteni, de kitörő örömmel nyer.

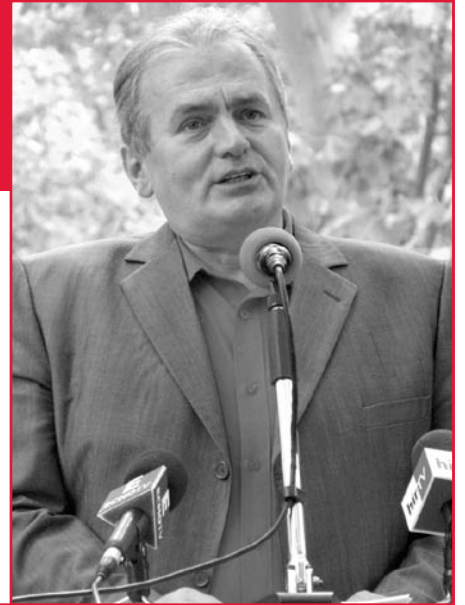
A több évtizedes aprómunka rengeteg örömmel ajándékozta meg, aminek csúcsára felkerült ez a magas kitüntetés.

Gratulálunk!

További jó erőt, egészséget és sok sikert kívánunk!

A MI ESZMÉNK A DOLGOZÓ EMBER!

„Az Önök istene a pénz, a mi eszménk a dolgozó ember. Ezért vagyunk mi jobbak, és ezért fogunk győzni!” – üzent Magyarország tőkés urainak Kádár János halálának 21. évfordulóján a Munkáspárt. A Fiumei úti temetőben magyar és külföldi kommunisták emlékeztek a XX. század legnagyobb magyar államférfiára. „A szocializmus bennünk él, a mi lelkünkben, a mi génjeinkben. A mi dolgunk, a mi szent kötelességünk és történelmi küldetésünk, hogy továbbadjuk a megélt történelmet, eszménket, hitünket” – mondta Thürmer Gyula. A következőkben a Munkáspárt elnökének, valamint Berényi Imrének, a Baloldali Front soproni elnökének, Olajos Nagy Erzsébet, a Szerbiai Kommunista Párt vajdasági elnökének, valamint Giorgios Marinos, a Görög Kommunista Párt Politikai Bizottságának tagjának ünnepi beszédeiből idézünk.

Évente egyszer eljövünk ide, a Fiumei úti temetőbe. Eljövünk, mert itt nyugszanak a magyar munkásmozgalom legkiválóbbjai. Frankel Leó és Komjáth Aladár, Háman Kató és Sík Endre. Sallai Imre és Ságvári Endre, Szabó Ervin és Rudas László, Mező Imre és Sziklai Sándor, és még nagyon sokan. 21 éve itt helyezték örök nyugalomra a magyar és a nemzetközi munkásmozgalom kiemelkedő személyiségét, Kádár Jánost is.

Eljövünk, mert elődeink, mártírjaink, hőseink nyugszanak itt. De vajon beszélhetünk-e nyugalomról? Vajon hagyják-e a ma élők békében nyugodni őket? Az elmúlt években elvitték innen Rajk Lászlót és Szakasits Árpádot. Ki tudja, hányadszor már, új helyre temették József Attilát is. S, mindezt miért? Azért, mert a ma élő leszármazottaknak nem tetszettek a hős társak, akikkel együtt pihentek. Vagy azért, mert a hivatalos hatalom újra és újra át akarja írni a történelmet.

De mindez semmi! Három esztendeje meggyalázták, kirabolták Kádár János sírját is. Földi maradványait megcsonkították, és ma sem tudjuk, hogy hova vitték őket. A sírt villámgyorsan visszahantolták, a nyomozást, amilyen gyorsan csak lehetett, lezárták.

Tisztán akarunk látni végre! Tudni akarjuk, kinek a kezében volt a csákány? Tudni akarjuk, ki állt a csákányos ember mögött? Felszólítjuk a budapesti városvezetést: adjon végre hiteles tájékoztatót a Kádár-sír meggyalázásáról! Közölje: ki vagy kik utasították Hagyó Miklós, volt főpolgármester-helyettest a titokban való újratemetésre?

Sajnos, még ma is vannak olyanok,

akik nem hajlandóak megbékélni a történelemmel. Mit akarnak ezek az erők? Bepótolni negyven évet, amikor nem ők uralkodtak Magyarországon, hanem a munkás, a dolgozó? Bosszút állni 1945-ért, 1956-ért?

Betiltották a vörös csillagot, bíróság elé vitték a Munkáspárt vezetését, átírták a történelmet. De ez nem elég! Most kizszorítanak bennünket az önkormányzatokból, sőt, a képviselői demokrácia minden intézményéből. Legutóbb pedig törvénnyel szabályozták azt, hogy mit gondolhatunk a múlttól és mit nem.

VÖRÖSINGES BARÁTAIM!

Veszélyes emberek vagyunk, mi, valamennyien. Nem azért, mert sokan lennénk. Nem vagyunk sokan, de mégis erősek vagyunk. Mi lelkünkben, génjeinkben hordozzuk egy jobb társadalom eszméjét. Ezért vagyunk veszélyesek.

Azt kérde, mi a szocializmus? Mi tudjuk! Azt kérde, mi volt jó régen? Mi tudjuk! Azt kérde, miért rosszabb a kapitalizmus? Mi tudjuk!

Óriási a mi erőnk. A mi agyunkat nem mosták át. Van mit mondani gyerekeinknek. Nézd, itt volt a Ganz-Mávag, ma kínai piac van helyette! Nézd, itt dolgozott 60 ezer ember a Csepel Művekben, ma romhalmaz! Nézd, itt volt a Sasad, a magyar mezőgazdaság egyik büszkesége, ma holland virágokat árulnak a helyén!

A május elsejék hangulatát, az ünnepek ízét mi adhatjuk tovább. Mi emlékszünk a házgyárokra, amelyek, jól vagy rosszul, de otthont adtak milliónyi otthontalannak. Mi emlékszünk az első

metróra, a budai vár újjászületésére, az Erzsébet hídra és Farkas Bertalan őrutazására.

S, mi emlékszünk Kádár Jánosra. Kádár János nekünk a szocializmust jelenti. Mi ezért tiszteljük, mások ezért gyűlölik.

A szocializmus bennünk él, a mi lelkünkben, a mi génjeinkben. A mi dolgunk, a mi szent kötelességünk és történelmi küldetésünk, hogy továbbadjuk a megélt történelmet, eszménket, hitünket.

Veszélyes emberek vagyunk, mi, valamennyien. Mi tudjuk, hogy a szocializmus nevében ezernyi hibát és bűnt követtek el. Mi tudjuk, hogy nem volt jó a gyárkapun belüli munkanélküliség. De azt is tudjuk, hogy ezerszer jobb volt, mint a gyárkapun kívüli munkanélküliség. Az elsőt fel lehet számolni, a másikat nem, mert az maga a kapitalizmus.

Mi tudjuk: jobb az a rendszer, amely kevesebbet ad, de mindenkinek, mintsem az, amely sokat ad, de keveseknek. Az első még lehet jobb, adhat többet és még többet. A másik sohasem lesz jó és igazságos, mert mindig több jut a gazdagnak és kevesebb a szegénynek.

Mi tudjuk, hogy a szocializmusban történelmileg rövid idő alatt sokat értünk el, de nem eleget. De tudjuk, hogy többre vagyunk képesek. És ezt mások is tudják. Talán véletlen az, amit az új magyar külügyminiszter a kapitalizmus fellegetésében, Washingtonban mondott a tőke társadalmáról? Igen, ő mondta: a kapitalizmus „hosszú távon sikeresebb, eredményesebb, élhetőbb gazdaságot, társadalmat tud teremteni, mint a tekintélyelvű rendszerek”.

Nos, miniszter úr! Mi arról vagyunk meggyőződve, hogy a szocializmus hosszú távon legyőzi a kapitalizmust. Az Önök istene a pénz, a mi eszménk a dolgozó ember. Ezért vagyunk mi jobbak, és ezért fogunk győzni.

A tőkés rendszer mindenütt a világban válságban van. A tőkés világ urai megijedtek. Már nem az a kérdés, hogy sikerül-e a termelést újraindítani, sikerül-e a bankokat megmenteni. A kérdés ma már más: sikerül-e a kapitalizmust megmenteni?

A tőke mindenütt Európában könnyötelenül támadja a munkásokat, a dolgozókat. Elveszik a munkásság szerzett jogait, csökkentik a dolgozók életszínvonalát, emberek százezreit teszik az utcára. Szembeállítják a hazai munkást a bevándorlókkal. Egymásnak uszítják a magyart a szlovákkal, magyart a cigánnyal.

Világosan ki kell mondanunk: mindannyiunk ellenfele a tőke. Nem jutunk előbbre, ha engedjük, hogy a tőke szembeállítson bennünket. A harcot közösen kell megvívni.

Örülünk, hogy a görög kommunisták ma itt vannak közöttünk. Az ő harcuk a mi harcunk is. Köszönjük a bátorságukat, helyállásukat, hősiességüket!

Köszönjük, hogy nehéz időszakainkban mellettünk állnak, soha nem adják fel közös nagy eszménket, a proletár-internacionalizmust.

Az új magyar kormány új módszereket használ, de a cél a régi. Az áprilisi választások nem változtattak a munkások, a dolgozók helyzetén, de nem is változtathattak. Magyarországon kapitalizmus volt, és van ma is.

A munkást, a dolgozó embert egyetlen párt sem képviseli a parlamentben, egyetlen párt sem tekinti sajátjának az ő gondjait.

A hivatalos politika célja nem az, hogy a munkás, a dolgozó élete jobb legyen. Az egykulcsos személyi jövedelemadó a dolgozókat sújtja, és a gazdagokat segíti.

A kilakoltatásokat az év végéig ugyan leállították, de ez kevés. Lenne megoldás: alkotmányba iktatni a lakhatáshoz való jogot, és sok olcsó lakást építeni. A kormány e helyett a hét végén közölte: „a lakhatási jog alkotmányba illesztése nem képezi a kormányprogram részét”.

Mi tenni fogjuk azt, amit tettünk az elmúlt húsz évben is: szolgáljuk a magyar munkásságot. Kommunista pártként fogjuk figyelni az új tőkés kormány politikáját. Küzdeni fogunk minden és

mindenki ellen, ami, és aki korlátozza a dolgozókat, sérti a munkások és a dolgozók érdekeit, növeli a kizsákmányolást. Minden nap elmondjuk véleményünket, megmondjuk, mi jó a dolgozó embernek és mi rossz.

Nehéz munkára vállalkozunk. Sok még az illúzió, a téveszme. Minden munkással, minden dolgozóval meg kell értetnünk: jobb sorsot nem a kormánytól kell várni! Jobb sorsra csak akkor számíthatnak, ha megküzdenek érte. Ígérem: ebben számíthatnak a Munkáspártra.

A legjobbat kell kihoznunk magunkból. Minap egy fiatal elvtársamat kértem,

hogy vállaljon el egy feladatot. Nincs hozzá elég tapasztalatom, mondta. Nos, ez a válasz jó volt tegnap, de ma más kell! Amit nem tudunk, meg kell tanulnunk! Amihez nincs erőnk ma, majd lesz holnap! Hívok minden fiatal elvtársunkat és barátunkat: jöjjenek, csatlakozzanak a nagy vállalkozáshoz, amit úgy hívnak: Munkáspárt!

Mutassuk meg, hogy bennünket nem lehet legyőzni! Mutassuk meg, hogy a mi helyünket nem lehet elvenni!

Mutassuk meg, hogy mi vagyunk Kádár János unokái, a forradalmárok új nemzedéke!

Előre vörös ingesek! Előre proletárok!

A FIATALOKHOZ!

A magyar fiatalokhoz fordulunk! Azokhoz, akiknek '45 is, '56 is már csak történelem. Azokhoz, akik már nem értik Hofi Géza vicceit sem, mert más korban nőttek fel. Ne engedjétek, hogy a múlt uralja el a jövőtöket! Rólatok van szó. Nektek ma és holnap kell munkát találni, lakáshoz jutni, családot alapítani. De vajon sikerül-e? Mi viszi előre az országot, a bosszú vagy a munka? Becsaphatnak, megalázhathatnak, meghurcolhatnak egykori idős politikusokat, de ettől Magyarország egy millimétert sem megy előre. Ettől nem leszünk jobbak, nem leszünk korszerűbbek, nektek nem lesz munkahelyetek, és jobban sem fogtok élni. Nem akarhattok olyan világot, ahol csak egyfajta vélemény helyes, a hatalom véleménye. Nem akarhattok olyan országban élni, ahol helyetetek döntenek.

Ne engedjétek, hogy egy akarat uralkodjon szellemeteken, tetteiteken, jövőtökön!

KÁDÁR UNOKÁI MI VAGYUNK

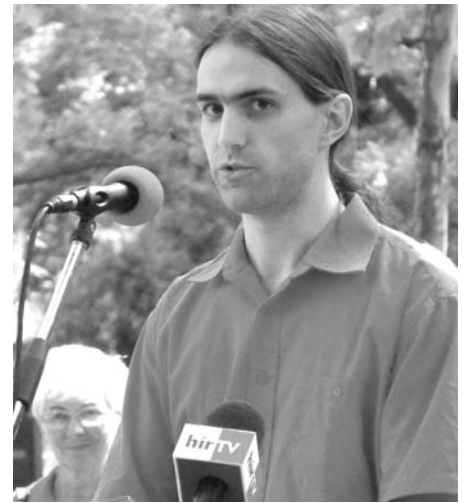
Huszonegy éve, július első hetének mindig van egy napja, melyen egy magyar kommunista megemlékezik. Ehhez a megemlékezéshez az idők folyamán egyre fiatalabbak csatlakoztak, akik fogadalmat tettek és tesznek amellett, hogy ez a hagyomány még nagyon sokáig nem szakadhat meg. Mi már az a korosztály vagyunk, amelynek koránál fogva sok életemlénye nem lehet a szocialista rendszerből, csupán szüleink, nagyszüleink és elvtársaink emlékeire támaszkodhatunk. Nekünk már nem adatott meg az a szerencse, hogy kisdobosok, úttörők lehessünk, nem tudjuk, mi az a létbiztonság, ingyenes oktatás. Ugyanakkor nap, mint nap tapasztalhatjuk a kilátástalanságot, a jövőnk bizonytalanságát.

Kádár János halálával nem csak a dolgozók veszítettek el egy olyan rendszert, amely a szociális és kulturális felemelkedést biztosította több millió magyar embernek. A magyar ifjúság a legnagyobb vesztese a 89-es ellenforradalomnak, mert akkor a rendszerváltó elit nem csak

az ország jelenét tette keservessé, hanem ellopták és megsemmisítették a jövőt is, a mi jövőnket, a magyar ifjúság jövőjét.

Voltak olyanok, akiket az egyéni ambíciók, a hatalomvágy és a meggazdagodás elve vezérelt. Ők azok, akik az állam pénzen diplomát szereztek, és a megszerzett tudásukat nem a szocialista Magyarország építésére használták, hanem annak megdöntésére. Ők a rendszerváltók, ők a mai Magyarország tőkés urai, akik elárulták múltjukat, meghamisítják a történelmet. Ők azok, akik nap, mint nap meggyalázzák Kádár János emlékét azáltal, hogy egy embertelen és igazságtalan diktatúrának hazudják a szocializmus évtizedeit.

A rendszerváltó urak és hölgyek szeretik magukat a rendszer áldozatának beállítani, a „kommunizmus üldözöttjeinek”, miközben ők abban az időben sem a börtönökben sínylődtek, hanem az egyetemen, főiskolán és az igazgatói székekben! A legvadabb antikommunista, magát demokratának hazudó politikusnak is ott van a vörös csillag a diplomáján!

De vajon a szép, új világ, amit a tőkés rendszerváltók elhoztak nekünk, fiataloknak, tényleg annyival jobb, mint az „átkos pártállam”, ahogyan ők mondják?

Mit adott nekünk, fiataloknak a kapitalizmus? Egy elértéktelenedett világot, ahol nem a munka, hanem a pénz a mindenható. Ahol a fiatalokat nem a csapatmunkára, a közösség szeretetére, hanem a karrierizmusra, a pénzhajhászásra nevelik.

Kádár Jánosnak nem volt vérszerinti gyermeke, de fogadottból tízmillió is akadt! Mi ezeknek az embereknek a fiai, lányai vagyunk! Kádár János unokái vagyunk, ezért sem szabad hát megtagadnunk munkásságát, mindazt, amit a dolgozó nép boldogulása érdekében tett.

Nekünk jutott az a nehéz, de szép feladat, hogy tanulva a múltból, a jó és rossz dolgokból egyaránt, a jelen évszázad munkásmozgalmát képviselve, megalossuk az új szocialista rendszert.

BERÉNYI IMRE

ÁLLÍTSUK MEG A KIZSÁKMÁNYOLÁST!

Tudnunk kell, hogy az osztályharc csak akkor lesz eredményes, ha sikeresen megszólítjuk és egyesítjük a dolgozókat, parasztokat, egyetemistákat és a haladó értelmiséget.

Kádár Jánosnak ez sikerült: életművével annyit alkotott, amennyit a kapitalista vezetés húsz év alatt sem volt képes teljes mértékben elherdálni – még mindig találunk olyan, a szocializmusban rejtett értékeket, melyeket el lehet adni az emberek feje felől, a saját boldogulásuk érdekében.

Meg kell állítani országaink teljes kizsákmányolását, a multinacionális tőke előretörését!

Gondoljunk csak bele, ha továbbra is kiárusítják nemzeti javainkat, vajon mi mit hagyunk gyerekeinknek örökségbe? Ezért kell tagságunkat eszmei-politikai téren folyamatosan képezni, mindig új tapasztalatokkal gazdagítva.

Olajos Nagy Erzsébet

NEM ENGEDÜNK A TŐKÉSEKNEK!

Az internacionalizmus szilárd eszme, mely erőt ad a kommunista mozgalomnak, a munkásosztálynak, a tőke és a politikai erők által kizsákmányoltaknak.

Erre helyezi a hangsúlyt a GKP mai látogatása Budapesten, hogy kifejezze a görög kommunisták támogatását a Magyar Kommunista Munkáspártnak.

Szeretnénk ma veletek együtt tisztelegni Kádár János, a magyar és a nemzetközi kommunista mozgalom kiemelkedő egyénisége előtt, aki egész létével hozzájárult a szocializmus építéséhez, aki szembeszegült az 56-os ellenforradalommal, mellyel a tőkésosztály megkísérelte megdönteni a szocializmust, hogy visszaállítsa a kizsákmányoló rendszert, gátat vetve a társadalmi haladásnak.

A kommunisták szigorúak a hibákat és az opportunisták eltévelyedéseket illetően. Levonják a tanulságokat

és igyekeznek hatékonyabban megvívni az osztályharcot.

De a kommunisták védik a történelmi igazságot és szilárd politikai-ideológiai irányvonallal küzdenek a polgári imperialista és opportunisták erők ellen, akik rágalmazzák a szocializmust, és próbálják semmisnek tekinteni vívmányait.

A szocializmusnak óriási vívmányai voltak.

A munkáshatalom lerakta az alapokat, melyen kifejlődtek a szocialista termelési viszonyok, megszüntette a kizsákmányolást, biztosította a teljes és állandó munkához való jogot, az ingyenes orvosi ellátást, az oktatást, azt, hogy mindenki szabadon művelődjön és sportoljon. Nem szépítjük azt, ami volt, tisztában vagyunk a gyengeségekkel, de egy csöppnyit sem engedhetünk a tőkés rend mentegetőinek!

Giorgios Marinos

TALÁLKOZÁS KÁDÁR JÁNOSSEL

Úgy ötven évvel ezelőtt, egy vasárnapi hajnalon kopogtatott ablakomon Hegedűs Matyi barátom, a Gyulai Erdőgazdaság akkori igazgatója. Korai látogatásának oka pedig az volt, hogy a néhány hete vásárolt nagyképernyős Munkácsi tv elromlott a remetei vadászokban, ahol néhány pihenőnapját töltötte „Jani bátyánk”, aki szívesen megnézte volna a tíz órai csepei labdarúgó meccset. Kérve megkezdtem a készülék javítását, majd néhány perc múlva megszólalt

mögöttem Kádár elvtárs üdvözlő hangja: hát csakugyan munkára fogta Önt Hegedűs elvtárs, a pihenőnapján? Semmi gond nincs emiatt, Kádár elvtárs – mondtam. Amióta a tévék divatba jöttek, nem csak a rádiójavítás, hanem a televízió javítás is úgymond a hobibim lett. Igaz, ezt csak főként vasárnap és éjszakánként művelhetem. Ennek oka, hogy a vállalatomnál két munkaköröm is van – vezető villamos karbantartó, valamint munka- és balesetvédelmi vezető – plusz a társadalmi

munkám, mint üzemi párttitkár. Kádár elvtárs hamiskás mosollyal vetette fel, hogy mit szól mindehhez az álláshalmazhoz a többi üzemi párttitkár? Én az ő tévéiket is megjavítom, ameddig nem lesz túl sok televízió Gyulán – válaszoltam.

Hegedűs barátommal pedig megbeszéltük, hogy ha nem sikerül ezt a tévét megjavítanom, akkor az én ugyanilyen tévémet kihozzuk a meccsre. Kádár János erre felháborodva mondta, hogy azt ő nem engedi meg, hogy miatta egy családot vasárnap megfosszunk a tévénezéstől.

Ekkorra sikerült a tv-t működésre bírnom. Nevetve jegyezte meg: „a csepeket mégiscsak láthatjuk, további bonyodalmak nélkül”. Örömmel hangoztatta, hogy ő „ide mindig a hatékony kapcsolódás miatt szeret jönni. Lehet, hogy tv nélkül most is mindannyian jobban pihentünk volna?”

Most megköszönöm, hogy szabadidejéből – akkor is, ha mindezeket hobbi-ból teszi is – áldozatot hozott.

AMBRUS JÁNOS

NINCS BÖLCSEK KÖVE, A MUNKA A MEGOLDÁS!

„Átmászom a gyár kapuján, ha kell!” – mondja a Görög Kommunista Párt Politikai Bizottságának tagja. Giorgios Marinou ma az athéni parlamentben dolgozik, képviselő, ma ez a pártfeladata. A „képviselő úr” azonban most is ott van a tüntetők első soraiban, harcol a sztrájkőrök ellen, ki- és felhasználja a mandátumát. A görög kommunistákat ma egész Európa munkásmozgalma példának tekinti. Mitől jobbak? A megoldás egyszerű: szervezett napi munka és tudatos elvi felkészültség. Ezek nem csak szavak: ezt a párt elvárja és számon is kéri. Csak így lehet kommunista valaki, csak így lesz kommunista valaki.

– *A görög kommunistákra ma mindenki példaképként tekint. Mi az Önök „bölcsek köve”? Miért megy ki a Görög Kommunista Párt, a vörös szakszervezet hívó szavára ma tüntetni több tízezer ember?*

– Szép és egyszerű lenne, ha most a táskámból kiemelhetném és odaadhatnám a Munkáspártnak a mindenre választ adó bölcsek kövét. Ha lenne ilyen, természetesen meg is tenném. De sajnos nincs ilyen. Pontosabban van munkamódszer, van hozzáállás, van példa, amiből talán érdemes tanulni. S higgyék el, jó is ez így: csak a harc, a munka által elért eredmények érnek valamit.

– *Kezdjük az elején. A görög kommunisták is voltak nehéz helyzetben, a Szovjetunió szétesése után válságban volt a párt, szakadt is, a „demokratikus baloldali összefogást” hirdetőket kiváltak.*

– Így van. Azonban a párt magja megmaradt. Elsősorban azért, mert megmaradt

az elvi egység. A GKP kommunista párt volt és maradt, nem alkuszik meg a tőkével, nem enged a munkásjogokból pillanatnyi engedményekért cserében sem. Ezt mondtuk akkor is, amikor kevesebben voltunk, és ma is, amikor százazrek követik a vörös zászlónkat. Ezek nem csak pusztán szövegek: ezt a küzdelmet az alapszervezetek, a Központi Bizottság és a párt legfelsőbb vezetése szintjén is meg kellett vívni. De mondom valamit: ezt a harcot minden nap meg kell vívni! Mindig lesznek, akik a megalkuvás, az opportunizmus egyszerűbb útját választják. Ez fájdalmas küzdelem, hiszen nem általában, hanem nap, mint nap, konkrét emberekkel kell megvívni. Konkrét embereket kell meggyőzni az igazunkról, párton belül és kívül is. Volt és lesz, amikor egykori elvtársainknak kell elmondani: ők rossz útra tértek, innentől nem mehetünk velük tovább együtt. Ha kell,

baráttal és szomszédokkal szemben kell képviselnünk az igazunkat, még ha adott esetben az nem is népszerű. Mindig.

– *Munkahelyen is? Görögországban szervezkedhetnek a gyárban, vállalatnál?*

– Ott kell szervezkedni, ahol lehet. A görög tőke természetesen nem hagyja a kommunista agitációt, de nem hagyja a szociáldemokrata szakszervezet sem. Nekünk kell kitalálni és megszervezni, hogyan jutunk el a dolgozókhöz.

– *Nem lehet együttműködni a szocialistákkal?*

– Nincs miért együttműködni velük. Elárulták és elárulják a munkásjogokat. Hangzatosan a társadalmi igazságosságról és köztelherviselésről beszélnek, azonban ez csak duma. Az igazság az, hogy el akarják venni a jobb helyzetben lévő munkástól kiharcolt juttatásait, csökkentik fizetését, hogy a tőkés profitja megmaradjon. Szembeállítják az állami alkalmazottat, a tanárt, az orvost, a köztisztviselőt a magánszférában dolgozóval. A mi feladatunk, hogy felhívjuk erre a figyelmüket, hogy az ellentét mesterségesen szított, a közös érdek viszont valódi. Ne higgyék, hogy nálunk a média segít. Ugyan... Pár hete százazrek voltunk kint Athén utcáin, s ebből tíz másodpercet sem mutattak a televíziók, egy sort sem írtak a polgári lapok.

– *Mi a megoldás?*

– A munka! A mindennapos munka! Nem kell nagy dolgokra gondolni, ezek egyszerű módszerek. Én is, Ön is, fiatal és idős, dolgozó és nyugdíjas egyaránt megteheti. A munkahelyen tiltják az agitációt? S tiltják, hogy ebéd-szünetben beszéljünk kollégánkkal? Tiltják, hogy munka után leüljünk egy kávé

vagy po hár sör mellett beszélgetni? Tiltják, hogy szomszédunknak elmondjuk, mi a mi igazságunk? A nyugdíjas nem beszélhet például a postással? Megoldható, ugye? Mint ahogy semmi akadályja annak, hogy a párt lapját, szórólapjait nap, mint nap kivigyük az embereknek. Mindig, hétköznap is, vasárnap is. A vonat- és buszmegállóba, az étkezdébe, a bolt elé. Ha nem kerülünk be a médiába, akkor adjuk a véleményünkkel a szórólapot egyenesen az emberek kezébe. Ugye, hogy megoldható? Vagy Magyarországon nincs kommunista, akinek autója van, s rá hangszórót szerelve végigmegegy az utcán?

– *Van, aki fél a rendőrtől, vagy még inkább attól, hogy az emberek az utcán, a gyár előtt visszautasítják. Netán kommunistáznak...*

– Miért, azt hiszik, hogy Görögországban a kommunista név mindenkinek egyenlő a tisztességes, becsületes dolgozó emberével? Azt gondolják, hogy a görög tévé és rádió nem rágalmoz meg minket? Hogy nem kiáltanak ránk kígyót és békát, hogy nincsenek előítéletek? Dehogyanem. Ezért kell dolgozni. Lehet, hogy ha ma adod át a barátodnak vagy munkatársadnak, szomszédodnak a párt röplapját, utólag eldobja. De ha látja, hogy nem csak üres ígéretés, ami benne van? Ha látja, hogy ott vagy te is, s a párt is, amikor leépítés van az üzemében? Akkor másodszor elfogadja a röplapodat, és tovább is adja. Harmadszorra pedig melletted emeli fel a vörös zászlót. A gyárba be

kell mászni a kerítésen, ha máshogy nem engednek! Ha elkergetnek, menj vissza! Ha odamegy a rendőr, gyertek vissza többen, álljatok ki együtt az igazatokért! A párt egység, ha egyet bántanak, a többi kiáll mellette. A polgári demokrácia törvényeit a tőke teremtette, ezek nem a mi törvényeink. Ha elég erősek vagyunk, megváltoztatjuk őket. De addig is meg kell találni a kikapukat, s feszegetni kell a törvényeik határait.

– *A görög kommunisták pár hete elfoglalták az Akropoliszt, és nem hagyták, hogy a kikötői munkások sztrájkját megakadályozza a rendőrség.*

– Így igaz. Van, amikor lehet és kell is bátornak lenni, megsérteni a tőkés „normákat”. De ez csak akkor működik, ha a párttag tudja, mögötte a párt. Lehet, hogy a vörös zászlót, a transzparenst csak tu-catnyi kommunista tűzi ki, de ők tudják, hogy ha baj van, a többiek is ott lesznek mögöttük. Ezért nagyon fontos a már említett elvi egység, az, hogy ne engedjük sorainkba az árulókat, s határolódjunk el a megingóktól. S egy nagyon fontos dolgot ne feledjünk: mindez csak szervezeten megy. Az Akropolisz elfoglalásának minden másodpercét ki kellett dolgozni: mindenki tudta, mi a feladata. Volt, aki transzparenst festett, volt, aki zászlórudat hozott, más a rendőrré figyelt, megint más a sajtót hívta. Így kell dolgozni a nagygyűlések, tüntetések esetében is. A központ tudja, hogy egy kerületből ki jön, s például hány zászlót hoz a felvonulásra. Legyenek elő-gyűlések a

nagygyűlés előtt, együtt érkezzenek az elvtársak, hozzák a szimpatizánsokat. A központ ezt szervezze, segítse, de kérje is számon. Erős pártközpont nélkül nem mehet a munka. Lehet, hogy ezek apró dolgoknak tűnnek, de csak ezek vezetnek sikerre, ezt a tapasztalatunkat adjuk át a világ más kommunista pártjainak.

– *A nemzetközi munkásmozgalom megosztott, gyakorta évente fordulnak pártok erre-arra. A Görög Kommunista Párt álláspontja viszont nem változik.*

– Hinnének nekünk, ha mást mondanánk itthon, mint külföldön? Hinne nekünk a görög munkás, vagy Önök elhinnék az igazunkat? Ugye, hogy nem?! A nemzetközi baloldali mozgalomban sok olyan párt van, amely megalkudott a tőkével. Vannak köztük olyanok is, akik kommunistának nevezik magukat. Az Európai Baloldali Pártban számtalan ilyen szervezet van, velük nem lehet közös út, bármilyen együttműködés. Görögországban annak idején létrejött az úgynevezett „demokratikus baloldali alternatíva”, a Synaspismos szép szavakkal gyengítette a munkásmozgalmat – mára kiderült, csak a polgári erőket szolgálták. Ezekkel nincs, és nem is lehet közös utunk. Álságos összefogási jelszavaik a munkásmozgalom gyengítését szolgálják. A dolgozókkal és nem az árulókkal kell összefogni! Az elvi egységnek belföldön és külföldön is működnie kell, köszönjük és örülünk neki, hogy ebben megbízható harcostársunk a Magyar Kommunista Munkáspárt, a magyar kommunisták. ■

„A múltba csak azért tekintünk vissza,
hogy ezzel is a jövőt készítsük elő.”

HARCI PROGRAM A TŐKÉS OFFENZÍVA ÉS A MUNKANÉLKÜLISÉG ELLEN

Mit mondjunk a munkásnak, a dolgozó embereknek? Milyen mértékben beszéljünk a kapitalizmus viszonyai között még megvalósítható követelésekről, és milyen mélységig arról, ami elképzelhetetlen a tőkés rendszer megdöntése nélkül?

Ez minden kommunista párt visszatérő problémája, amelyre újra és újra választ kell adni.

KITŐL VÁRHAT SEGÍTSÉGET A MUNKÁS?

A KMP Központi Bizottsága 1932. márciusában Harci Programot fogadott el a tőkés offenzíva és a munkanélküliség ellen. Az emberek már ismerik az uralkodó osztály nagy trükkjét, amikor is leváltják a régi kormányt, újat neveznek ki, de minden marad a régiben. Bethlen István felcserélése Károlyi Gyulával semmi jót nem hozott a dolgozóknak, és hamarosan jön az új ember, Gömbös Gyula személyében. A Harci Program erről a trükkről

akarja a leplet lerántani: „Bármilyen le szóval jöjjön is egy másik gróf vagy tőkés, valamennyi ugyanannak a társadalmi rendszernek érdekképviseelője és védelmezője. Alapjában mind egyet akar: mind a dolgozók terhére akarja kúrálni a

válságban vergődő kapitalizmust”. Nos, mintha ma mondanánk.

Várhat-e segítséget a munkás a szociáldemokratáktól? A Harci Program válasza világos: „A szociáldemokrácia már régen a burzsoázia mindenre kapható szolgája”. S adott a következtetés is: „Az éhező, pusztuló tömegek csak a KMP vezetése alatt harcolhatják ki helyzetük jobbrafordulását”.

MEGOLDÁST A TŐKÉSEK TERHÉRE

A dolgozó emberek gondjain lehet segíteni, akár azonnal is, de ehhez határozott intézkedésekre van szükség. A munkanélküliek nyomorognak. Akkor azonnali segítséget kell bevezetni az éhező munkanélkülinek. A lakbéréket 50 százalékkal csökkenteni kell. Ingyenes villamos- és vasúti jegyet kell adni a munkanélkülinek. A társadalombiztosításnak a munkanélküliség idejére is biztosítania kell a teljes ellátást.

A KMP munkahelyeket akar, de hogyan? „Mindenekelőtt meg kell valósítani a 7 órás munkanapot!” A KMP szerint a munkaidő csökkentése 50 százalékkal növelné a munkahelyek számát.

A Harci Program másik fontos eleme a lakásépítés követelése. „Követeljük két év alatt 50 000 új lakás építését Budapesten és hasonló arányú építkezések megindítását mindenütt.”

A munkahelyteremtést a KMP szerint egy külpolitikai lépés is segíthetné. „Követeljük a Szovjetunió elismerését! Követeljük a munkaalkalmat jelentő kereskedelmi kapcsolatok megteremtését!”

Akkoriban ugyanazt a kérdést teszik fel, mint manapság: honnan lesz hozzá pénz? A válasz is olyan, mint manapság: „Csak onnan kell venni, ahol van: a gazdagok vagyonából”. A program ezért követeli a közigazgatási kiadások csökkentését. A programban olvashatjuk a ma

is aktuális követelést: „Követeljük a tőkés és nagyiparosok egyenes adójának, a vállalatadónak erős emelését és egyszeri 25 százalékos vagyondézsmát!”

A Harci Program szükségesnek tartja az „óriás fizetések megszüntetését”. A KMP szerint az állami fizetés ne legyen nagyobb, mint havi 500 pengő, azaz évi hatezer. A pengő 1927-től lesz Magyarország fizetőeszköze, és az is marad 1946-ig, a forint érkezéséig. Mit jelent ekkoriban jól keresni?

A nagytőke és a nagybirtokos arisztokrácia képviselői az 1935. évi adóbevallások szerint ekkoriban 150 ezer pengőt meghaladó évi jövedelmi szinten vannak. Ehhez persze társul a vagyon is. Mondjuk Festetics Sándor gróf 339 ezer pengő éves jövedelem mellett 13,5 millió pengős vagyonnal, Vida Jenő, a Magyar Általános Készénbányák Rt. vezérigazgatója és Fellner Pál gyáros 250 és 230 ezer pengő jövedelemmel és 1 millió, valamint 3,7 millió pengőnyi vagyonnal rendelkeznek. Ehhez képest Horty Miklós 120 ezer pengős kormányzói tiszteletdíja igazán elenyésző. A miniszteri, államtitkári fizetés havi 800-1200 pengő körül mozog.

A másik oldalon viszont egy fémipari szakmunkás heti 50 pengőt, az egyetemi tanársegéd havi 170-230 pengőt visz

haza. A mezőgazdasági munkások és a kubikusok napi bére, azaz napszámbére pedig 1,20-2 pengő körül van. Egy kiló kenyér ára 30-40 fillér, egy liter tej 32 fillér, egy kiló cukor 1 pengő 30 fillér, egy pár cipő 23 pengő. Egy jelentés szerint „Pécssett megnyílt egy 17 személyes ún. népszálló, ahol az átutazó munkanélküliek

40 fillérért egynapi szállást kapnak, mely összeget másfél órai munkával is megválthatják”. S miért van napi- és hetibér? Mert a tőkés nem alkalmazza hosszabb időre a munkást.

KÜZDELEM A KILAKOLTATÁSOK ELLEN

A KMP azt vallja, hogy ott kell lenni, ahol a munkásnak, a dolgozónak szüksége van a pártra. Ebben az időben a dolgozók a fizetésük 50-60 százalékát fizetik lakbérre, s még a javítások költsége is őket terheli. Sokan az utcára kényszerülnek. 1931-ben, a fővárosban 8648 ember (2148 család) lakik bódé- és kunyhólakásokban. Egyedülálló hajléktalan ember szükséglakást nem kaphat, így őket különböző éjjeli menedékhelyek, menhelyek fogadják be. Budapesten 1930-ban 4 menhelyen 773 ágy áll rendelkezésre.

Mi a KMP taktikája? Kiadják a jelszót: Harcos proletárönsegély! Arra biztatja a munkanélkülieket, hogy ne fizessenek lakbért, vagy ahogyan akkor mondják, házbért. A kilakoltatási eljárás 5-6 hónapig is eltart ebben az időben, és minden kis idő nyereség.

A KMP másik ötlete az, hogy a lakók kollektíve mondjanak fel a háziúrnak, ha bármelyik lakót ki akarja lakoltatni. Ugyancsak alkalmazzák a „visszalakoltatás” módszerét. 1932 nyarán például egy rokkant embert és családját, amely havi 18 pengő segélyből él, utcára tesznek. Másnap a kommunisták segítségével visszaviszik a családot a lakásba, és az alkalomra gyűlést is összehívnak a lakás elé. A hatalom ekkor megadja magát, a családot szükséglakásba telepítik.

A csendőrség nyomozóosztályának egyik 1932-es jelentése ezt így foglalja össze: „a házbérfizetések megtagadása és a bérek redukálása terén igen nagy mozgalom fog kifejlődni, mert a kommunista

párt reá akar licitálni a szociáldemokrata pártra”.

MILYEN A HARC NYÁRON?

Mit csináljon a párt nyáron? Fontos kérdés, ami mostanság is gyakran elhangzik. 1934 augusztusában a csendőrség nyomozó osztálya jelenti, hogy a nyári szabadságolások időszakában a KMP tevékenysége nem állt le, sőt erősödött. „A nyári strandolási időszakban Csepeltől Vácig a Duna-part minden jelentősebb szakaszán kommunista szemináriumok, gyűlések észleltettek” – olvashatjuk. De megtudjuk azt is, hogy egyre több kommunista röplap lepi el az utcákat, s ahol gyenge a szerveződés, a létük jelzésére kicsi vörös zászlókat tűznek a házakra.

A HATALOM VÁLASZA

A tőkés hatalom válasza nem marad el. A Kommunista, a pártlap adatai szerint egyedül 1933 októberében 380 embert visznek be a csendőrségre és a rendőrségre, 54 embert ítélnak el összesen 25 és fél évre. 1933 júniusában tartóztatják le az ekkor 21 éves Kádár Jánost és az ifjúsági szervezet több budapesti vezetőjét.

Ugyanakkor kétségtelenül igaz, hogy a kommunisták vezetésével a tömegek küzdelme sikereket is hoz. Előbb egy 1935-ös miniszterelnöki rendeletben, majd két év múlva törvényben is szabályozva bevezetik a heti 48 órás munkaidőt, s intézkedést hoznak a minimálbérről. A munkáscsaládok gyermekeinek neveléséhez való hozzájárulásként vezet be 1938-ban az alacsony összegű gyermeknevelési pótlékot. Az állam ugyan alig épít lakásokat, de elindulnak a vállalati lakásépítési akciók, a munkáskolóniák építése. Főleg állami és községi üzemek építenek, így a MÁV, BSZKRT, ELMŰ, Gázgyár. ■

TANULSÁGOK A KMP TÖRTÉNETÉBŐL:

1. A munkással mindenkor meg kell értetni, hogy nem várhat segítséget mástól, csak a munkások pártjától.
2. Az otthonvédő-mozgalom a munkásmozgalom egyik szép hagyománya, amely ma is lehetőségeket kínál a kommunisták számára.
3. A harc nyáron sem szünetelhet.
4. A kapitalizmusban is lehet sikereket elérni.

ELIANBÓL NORMÁLIS EMBER, KOMMUNISTA LETT

Tíz éve tért haza Elian Gonzales.

A kisfiú akkor talán a legismertebb hatéves volt az egész világon, miután az Egyesült Államok és Kuba között súlyos politikai nézeteltéréshez vezetett a gyermek felügyeleti joga körüli vita.

A hajótörést szenvedett Eliant 1999 novemberében Florida partjainak közelében amerikai halászok mentették ki a tengerből. A gyermek édesanyja meghalt a tragédiában, és a család Miami-ban élő rokonai maguknak követelték a fiúcskát. A Kubában élő édesapa a havannai kormány hathatós támogatását maga mögött tudva visszakövetelte gyermekét, és hosszas politikai, jogi huzavonák után az amerikai legfelsőbb bíróság döntése alapján 2000 júniusában hazavihette Eliant. (Ekkor született a híres kép is, amikor az Eliant rejtegető amerikai rokonok szekrényéből fegyveres kommandósok szedik elő a kisfiút.)

A Fidel Castrót és a kubai szocializmust bírálók hada, de különösen a Miami-ban élő keményvonalas kubai bevándorlók azzal vádolták Havannát, hogy az Elian-ügyet, és magát a kisfiút is a forradalmat dicsőítő propaganda-célokra fogják felhasználni.

A kubai vezetés határozottan elutasította ezt a feltevést. S tény, a hazatérő kisfiút nem fogadta látványos ünnepelés, és Castro is csak két héttel később látogatott el személyesen a családhoz. A kisfiú visszaköltözhetett apja házába, s ha időnként fel is tűnt a médiában – például amikor Fidel Castro is meglátogatta tizedik születésnapján -, nem lett „kommunista celeb”, s nem kapott előjogokat sem. Normális életet élt és él, volt úttörő, s most már a kubai Kommunista Ifjúsági Szövetség tagja.

Egyszerű kubai srác, akit minden váddal szemben nem kihasználta a kommunista rendszer, hanem esélyt adott számára egy új, normális emberi életre. ■

A Magyar Kommunista Munkáspárt központi politikai lapja. Szerkeszti a szerkesztőbizottság.
Szerkesztőség: 1082 Budapest, Baross utca 61.; Telefon: 334-1509; Telefax: 313-5423;
A Szabadság e-mail címe: info@aszabadsag.hu; internetcím: www.aszabadsag.hu
Kiadja: a Progressio Kft., a kiadásért felelős: Vajda János igazgató; ISSN 0865-5146

A Munkáspárt internetcíme: <http://www.munkaspart.hu>